

Intervju med Tobias Hübinette av Anna Jin-hwa Borstam i *Avgångsutställning 2006 Umeå konsthögskola*, Umeå universitet: Konsthögskolan, 2006, sid. 48-51.

Fråga: Du har genom åren i din forskning och i ditt skriftställarskap ständigt återkommit till olika kritiska synsätt och perspektiv på internationell adoption som ett globalt migrationsfenomen och som en förgivettagen kulturell praktik i våra dagars västerländska samhällen - vad är det som egentligen driver dig?

Svar: Jag drivs av en outtröttlig och närmast tvångsmässig vilja att ständigt påminna Sverige och västvärlden om att internationell adoption, som gärna ses som en solidarisk eller till och med antirasistisk handling, otvivelaktigt har sin direkta historiska bakgrund och ekonomisk-politiska förutsättning i europeisk kolonialism och amerikansk imperialism, och går tillbaka till en lång västerländsk tradition av att förvaruliga och transportera icke-västerländska befolkningar på en global nivå för exempelvis kapitalistiska (slavhandel), sexuella (trafficking) eller reproduktiva (adoption) syften. Jag vill också få ursprungsländer som Korea att förstå att de faktiskt säljer och exporterar sina egna barn och medborgare, vare sig de gör det i namn av patriarkalt hederstänkande eller modernistisk familjepolitik.

Fråga: Bortsett från att studera och analysera internationell adoption som fenomen, har du också ägnat dig åt att förstå situationen för dem som är objekt för själva systemet - hur ser du egentligen på de adopterade själva?

Svar: Det handlar om att få omvärlden att förstå vad som händer med psyket hos människor som görs till varor av en profithungrig adoptionsindustri och till objekt för räddningsfantasier av dem som adopterar, nämligen de adopterade själva. Den internationella adoptionsapparaten har nämligen skapat en ny typ och kategori av människor som jag väljer att kalla transrasiala, det vill säga människor som är hundra procent icke-vita till ytan men fullständigt och totalt vita till identifikation, beteende och livsstil. Dessa transrasiala, de internationellt adopterade, måste sägas tillhöra ett av de mest extrema resultaten och produkterna av det asymmetriska mötet mellan Väst och icke-Väst sedan efterkrigstidens formella avkolonialisering, både vad gäller fullständig integration och assimilation, men också beträffande kolonial underordning och exploatering. De adopterade tillfredställer och uppfyller helt enkelt både Västs begär efter de fullständigt domesticerade och civiliserade invandrarna och minoriteterna, samtidigt som de till perfektion uppför och förkroppsligar vithetens stereotyper och fantasier om de exotiska och primitiva andra.

Fråga: Hur tänker du kring den nya adoptionsforskning som visar att många vuxna adopterade verkar ha en besvärlig livssituation? Samtidigt har ju också en slags "community" börjat framträda bland vuxna adopterade - hur ser du på denna?

Svar: Det faktum att många av de adopterade som vuxna uppenbarligen kämpar med en svår psykosocial problematik där självdestruktivt beteende och särskilt självmord verkar vara särskilt framträdande, är inget som förvånar - den transrasiala existensen har sitt pris. Samtidigt ser vi idag en fascinerande framväxt av en internationell rörelse bland vuxna adopterade, och särskilt hos de från Korea, där de som hela tiden har varit och fortfarande är objekt för andras önsknings och begär, plötsligt nu omvandlar sig själva till aktiva subjekt i en kollektiv process som ingen hade kunnat förutse. Tanken bakom internationell adoption var aldrig någonsin att de adopterade som vuxna skulle börja leta efter och söka upp varandra, och ännu mindre att börja umgås och skapa något tillsammans. Tvärtom var idén bakom detta

jättelika sociala experiment att internationell adoption skulle bli det yttersta beviset på Västs postkoloniala försoning med sina före detta kolonier, genom att ta in och ta hand om dessas barn. Adoptivbarnen skulle dessutom bli vandrande fysiska bevis på att Väst efter alla folkmord, slaveriet, förintelsen och avkolonialiseringen, nu en gång för alla gjort upp med sin rasism, genom att som vuxna leva integrerade i de västerländska samhällena till skillnad från de segregerade invandrargrupperna och ursprungsbefolkningarna. Den nya adoptionsforskningen som visar att så inte riktigt är fallet, i kombination med den sociala rörelse som växer fram bland vuxna adopterade, är i stället klara bevis på att den internationella adoptionen inte äger rum på barnens eller ursprungsländernas villkor, utan på de vuxnas och Västs.